

РЕШЕНИЕ

№ 673

гр. София, 01.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в
публично заседание на 17.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Влатова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **8112** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 98 ал. 2 от АПК и във връзка с чл. 84 ал. 6 от Семейния кодекс (СК).

Производството е образувано по жалба на В. В. Ч. от [населено място] срещу Заповед № СО – РД 01/562 от 17.04.2012г. на Директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С. – град (РДСП – С. - град), с която е разпоредено да се впише в регистъра на деца за пълно осиновяване детето В. В. Ч.. Оспорената в това производство заповед е била оспорена по административен ред пред Изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане (АСП), като по тази жалба е постановено решение № РД – 04 – 40 от 08.06.2012г. на Изпълнителния директор на АСП, с което жалбата е била оставена без уважение като неоснователна. В тази връзка и предвид правилата на чл. 98 ал. 2 от АПК в това производство на контрол за законосъобразност подлежи първоначалния акта, а именно Заповедр № СО – РД 01/562 от 17.04.2012г.

В жалбата си жалбоподателката твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като социалните доклади не отговарят на истината. Твърди, че по отношение на детето В. е оставила декларация, че го оставя в дом „Св. П.“ само за 3 месеца, но тази молба е изчезнала. Твърди и че редовно е подавала молби за реинтеграция, но също са изчезнали. Твърди, че има условия за отглеждането в семейна среда на децата си, включително В., тъй като има жилище под наем, има работа и други условия. Твърди и че не отговаря на истината, че няма помощ от близки и роднини за отглеждане на

децата. Твърди, че биологичния ѝ баща ще ѝ помага за това, тъй като и той има работа. Твърди, че при последното ѝ посещение и разговор със социален работник в отдела „С.“ не е подала молба за реинтеграция, поради това, че ѝ е обяснено, че това е излишно по преценка на социалния работник. Иска оспорената заповед да бъде отменена.

Ответникът Директорът на РДСП – С. – град, чрез процесуалния си представител юрк. С., изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че са налице законовите основания за издаване на оспорената заповед, а именно основанията на чл. 84 ал. 2 и чл. 93 ал. 2 от СК. Твърди и че жалбоподателката е била уведомена за последиците от неподаване а молба за реинтеграция за детето В., но въпреки това не е подала декларация. Иска жалбата да бъде отхвърлена.

Ответникът Изпълнителният директор на АСП, чрез процесуалния си представител юрк. Л., изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че са налице законовите основания за издаване на оспорената заповед, а именно основанията на чл. 84 ал. 2 и чл. 93 ал. 2 от СК. Твърди и че жалбоподателката на 28.03.2012г. е била уведомена за последиците от неподаване на молба за реинтеграция за детето В., но въпреки това не е подала декларация. Иска жалбата да бъде отхвърлена.

По делото не са представени доказателства за това кога жалбоподателката е уведомена за решение № РД – 04 – 40 от 08.06.2012г. на изпълнителния директор на АСП, с което той е отхвърлил жалбата ѝ срещу заповедта предмет на това производство. Представянето на такива доказателства е в тежест на административния орган, като срокът за оспорване на първоначалния акт по чл. 98 ал. 2 от АПК започва да тече за жалбоподателката от момента, в който е уведомена за това, че жалбата ѝ срещу него е отхвърлена от горестоящия административен орган. Предвид това, че не са представени доказателства за това кога жалбоподателката е уведомена за решението на изпълнителния директор на АСП, което е в тежест на административния орган, съдът приема, че жалбата е подадена в срок. Жалбата е подадена от страна - адресат на акта, майка на детето В., по отношение на което е издадена оспорената заповед. Жалбата е подадена срещу акт, който подлежи на съдебен контрол на основание чл. 84 ал. 6 от СК. В тази връзка настоящият състав намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

В. В. Ч. е [дата на раждане] във II МБАЛ – С. от майка – жалбоподателката В. В. Ч.. Майката се е отказала да се ангажира с неговото отглеждане в семейна среда. Със заповед № 09 – 90 от 16.10.2008г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане” – С. – С. детето В. В. Ч. е настанен спешно в ДМСГД „Св. П.” в [населено място] до произнасяне на съда с решение по чл. 28 от Закона за закрила на детето. С решение № III – 88 – 123 от 28.07.2010г. на СРС, III ГО, 88 състав детето В. В. Ч. е настанен в специализирана институция ДМСГД „Св. П.” в [населено място] до навършване на 3 години, където се намира и до момента.

Жалбоподателката В. Ч. е уведомена за заповедта, с която В. Ч. е настане в дом за медико – социални грижи на 24.01.2008г. От социален работник е съставен план за действие първоначално за осигуряването на подслон и храна на детето В., а впоследствие и за осигуряване на минимален престой на детето в институция чрез

осигуряване на подходяща семейна среда.

Жалбоподателката в това производство В. Ч. като майка на В. Ч. е подала молба за реинтеграция, а именно за прекратяване на настаняването на детето В. в институция на 23.11.2009г. Въз основа на тази молба е предоставена социална услуга „Повишаване на родителския капацитет” по отношение на жалбоподателката, като същата е преминала три месечен курс в тази връзка. Въз основа на проведения курс и контакт с жалбоподателката е съставен доклад за резултатите от предоставената социална услуга с изх. № 74 – 0026 от 06.04.2010г. (стр. 190 от делото). Констатацията на доклада е, че жалбоподателката „Г-жа Ч. не притежава необходимия родителски капацитет и потенциал и няма реални и адекватни възможности да отглежда и възпитава децата си в семейна среда”, като доклада е съставен по отношение на двете й най – малки по това време деца – А., роден 2006г. и В. – роден 2008г., като след това в 2010г. се ражда и най – малкото дете – М..

След подадената през 2009г. молба за реинтеграция на детето В. друга молба не е подавана. С уведомление изх. № 94 – 33 – 0014 от 10.03.2012г. жалбоподателката В. Ч. е уведомена като родител на детето В., че предстои вписване на детето В. в регистъра за пълно осиновяване в случай, че в срок от 6 месеца от настаняване на детето не поиска без основателна причина промяна на мярката за закрила или прекратяване на настаняването на детето в институция и връщането му в семейна среда. Това уведомление е връчено на жалбоподателката на 28.03.2012г., за което тя се е подписала лично. В уведомлението е посочено, че в 14 дневен срок от получаването му жалбоподателката може да изложи основателни причини за това защо не е подала молба за реинтеграция на детето В.. Видно от събраните по делото доказателства жалбоподателката не е подала декларация за това, че са налице основателни причини да не подаде молба за реинтеграция, както и не е подала и молба за реинтеграция на детето В..

Въз основа на горното е издадена оспорената в това производство заповед № СО – РД01/562 от 17.04.2012г. на Директора на РДСП – С. – град..

Срещу тази заповед жалбоподателката в това производство е подала жалба до по – горестоящия административен орган Изпълнителния директор на АСП с вх. № 94ВВ/169 от 14.05.2012г. По тази жалба е постановено решение № РД – 04 – 40 от 08.06.2012г. на Изпълнителния директор на АСП, с което жалбата е била отхвърлена като неоснователна.

Настоящият състав намира, че разгледана по същество жалбата е неоснователна, по изложените по – долу съображения.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, на първо място, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 84 ал. 6 от СК, при спазване на установената от закона форма, като не са извършени нарушения на административно производствените правила и при съответствие с материално правни разпоредби и с целта на закона, по съображенията изложени по – долу.

На първо място съгласно разпоредбата на чл. 93 ал. 2 от СК „Осиновяване без съгласие на родителя се допуска и когато детето е настанено в специализирана институция и родителят в срок до 6 месеца от датата на настаняването по административен ред съгласно [Закона за закрила на детето](#) без основателна причина

не е поискал прекратяване на настаняването или промяна на мярката и връщане на детето или настаняването му в семейство на роднини или близки по реда на Закона за закрила на детето”. Съгласно чл. 84 ал. 2 от СК „Когато детето е настанено в специализирана институция по административен ред съгласно [Закона за закрила на детето](#) и родителят без основателна причина не е поискал прекратяване на настаняването или промяна на мярката за закрила, дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето уведомява писмено в 7-дневен срок от изтичане на срока по [чл. 93, ал. 2](#), изречение първо регионалната дирекция за социално подпомагане за вписването му в регистъра”. Видно от цитираните текстове в случай, че в срок от 6 месеца от настаняване на дете в институция родителят без основателна причина не поиска прекратяване на настаняването или промяна на мярката и връщане на детето, за административния орган по чл. 84 ал. 2, а именно за директора на РДСП възниква задължението за вписването на детето в регистъра за осиновяване. Видно от цитираните разпоредби, за да възникне това задължение трябва да са налице кумулативно дадени следните предпоставки, а именно: на първо място – детето да е настанено в специализирана институция по административен ред съгласно ЗЗД; на второ място – родителят без основателна причина да не е поискал прекратяване на настаняването или промяна на мярката за закрила в срок от 6 месеца от датата на настаняването на детето в институция. В конкретния случай видно от събраните по делото доказателства са налице предвидените в чл. 84 ал. 2 от СК предпоставки, а именно детето В. Ч. е настанен в специализирана институция – ДМСГД „Св. П.” в [населено място] – по административен ред със Заповед № 09 – 90 от 16.10.2008г., като е настанен в институцията от родилния дом, тъй като майката – жалбоподателката в това производство е посочила, че към момента на раждането му не може да полага адекватни грижи за него. Налице е и втората предвидена в закона предпоставка по чл. 84 ал. 2 от СК, а именно в срок от 6 месеца от настаняването да не е поискана промяна на мярката. Това е така, тъй като видно от събраните по делото доказателства след настаняването на детето В. в институция е подадена само една молба с искане за реинтеграция, а именно с искане за промяна на мярката за закрила от 23.11.2009г. След тази молба обаче докладът за проведената работа с майката е стигнал до отрицателен извод относно способността ѝ да се грижи за В. и за другите ѝ малолетни деца. След тази молба от 2009г. не е подаван друга молба за връщане на детето в семейна среда и за прекратяване на настаняването му в институция. Т.е. налице е и втората предпоставка, а именно в срок по – дълъг от 6 месеца от настаняването да не е поискано прекратяване на настаняването на детето в институцията. В конкретния случай този срок следва да се счита от доклада от 06.04.2010г., с който компетентните органи са се произнесли по молбата за реинтеграция от 2009г. След тази мола до момента на издаване на оспорената заповед жалбоподателката не е поискала прекратяване на настаняването на В. в институция или промяна на мярката му на закрила. Нещо повече видно от представените по делото доказателства жалбоподателката е била уведомена за последиците от неподаване на молба за реинтеграция. Това е станало с уведомление изх. № 94ВВ – 0014 от 10.03.2012г., което жалбоподателката е получила на 28.03.2012г., за което се е подписала. В посоченото уведомление ясно е записано в какъв срок може да подаде възражение или молба за реинтеграция. Видно от събраните по делото доказателства тя не е направила това. Въз основа на изложеното по – горе настоящият състав намира, че законосъобразно и при правилното приложение на материалния закон

административният орган е издал оспорената заповед, тъй като в конкретния случай са налице предпоставките на чл. 84 ал. 2 и чл. 93 ал. 2 от СК за издаване на оспорената заповед.

На следващо място недоказани са твърденията на жалбоподателката, че е подавала молби за реинтеграция, които обаче са изчезвали. Недоказано е и твърдението на жалбоподателката, че при последната ѝ среща със социални работници ѝ е обяснено, че няма нужда да подава молба за реинтеграция на детето. Напротив от цитираното малко по – горе уведомление, за което жалбоподателката редовно уведомена, е видно, че в него ясно и недвусмислено е написано каква молба или декларация следва да се подаде и какви съответно са последиците от неподаването на такава молба.

На последно място съдът намира за необходимо да посочи, че подадената на 12.12.2012г. молба за реинтеграция на детето В. от жалбоподателката е неотнositима към преценката на законосъобразността на оспорената заповед. Това е така, тъй като към момента на издаване на оспорената заповед, а и дълго след това такова желание от страна на жалбоподателката не е извявано. Освен това законосъобразността на оспорения акт следва да се преценява съгласно фактите и обстоятелствата и действащия закон към момента на издаване на заповедта.

Във връзка с всичко изложено дотук настоящият състав намира, че оспорената в това производство заповед № СО – РД01/562 от 17.04.2012г., е законосъобразна, издадена при правилното приложение на материалния закон и без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, поради и което следва да бъде потвърдена, а оспорването отхвърлено.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. В. Ч. от [населено място] срещу Заповед № СО – РД 01/562 от 17.04.2012г. на Директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С. – град (РДСП – С. - град), с която е разпоредено да се впише в регистъра на деца за пълно осиновяване детето В. В. Ч..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: